

КЗ «Харківська загальноосвітня школа-інтернат №14»

Інформаційне видання
дитячо-юнацького об'єднання «Співдружність»

До Дня Пам'яті та примирення і 75-ої річниці Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні

ПЕРЕМОГА! СВЯТА ПЕРЕМОГА!

До Дня пам'яті та примирення **8 травня** та Дня Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні **9 травня**

З цвітінням садів, буянням квітів і дерев, золотом і сріблом бойових нагород до нас приходить Перемога. День Перемоги назавжди залишиться днем нашого тріумфу, символом героїчного минулого, величі духу. Стійкість, мужність і самовідданість старшого покоління на полях битв і трудовому фронті в ім'я перемоги над нацизмом – істинний приклад патріотизму для нащадків. Подвиг героїв-переможців у цій жахливій війні невіддільний часу, як й наша щира та безмежна вдячність їм- людям, які виявили нездолану мужність та незламність духу в боях за рідну землю та свободу країн Європи.

Інформаційно-комунікативний сектор «Прес-реліз»

ПАМ'ЯТЬ

І живуть у пам'яті народу
Його вірні дочки і сини,
Ті, що не вернулися з походів
Грізної, великої війни.

Їх життя, їх помисли високі,
Котрим не судилось розцвісти,
Закликають мир ясний і спокій,
Як зіницю ока, берегти.

В. Симоненко

ЛИСТІВКА ВЕТЕРАНУ

Шановні ветерани війни, солдатські вдови, діти війни!
Вітаємо Вас з 75-ю річницею Перемоги над нацизмом у
Другій світовій війні!

Зі словами вдячності ми, учні і педагоги
Харківської загальноосвітньої школи-інтернату №14,
звертаємося до кожного ветерана!

Ні біль важких втрат, ні радисть великої перемоги не забулися за цей час, адже пам'ять про подвиги наших батьків, дідів, прадідів, братів і сестер та вдячність за життя на вільній землі не мають історичного терміну давності – вони вічні. Вони – у пам'яті кожної родини, у полум'яних квітах біля меморіалів Слави.

Цього річ це свято наповнилося новим змістом, адже українці знову боронять власну державу від зовнішнього агресора, а тому сучасникам, напевно, легше зрозуміти тих, хто свого часу виганяв окупантів з рідної землі.

ШАНОВНІ ВЕТЕРАНИ!

У цей світлий святковий день бажаємо Вам і Вашим родинам здоров'я, благополуччя і процвітання.

Ми пам'ятаймо, на якій героїчній землі живемо. Хай сила цієї землі допомагає долати труднощі, яких сьогодні, на жаль, багато у нашій державі. Та український народ – сильний духом і вірний ідеалам добра, миру і справедливості. І це – назавжди!

Координаційна Рада
дитячо-юнацького об'єднання «Співдружність»

«У ВІЙНИ НЕ ЖІНОЧЕ ОБЛИЧЧЯ»

«Війна – справа чоловіча». Однак жінки разом з чоловіками, дітьми та людьми похилого віку винесли на своїх плечах всі тяготи Великої війни. Жінки вписали в літопис війни чимало славних сторінок.

Українські жінки в Другій світовій війні: декілька історій.

Війна не робить винятків

Жіночі історії Другої світової

Павличенко Людмила Михайлівна (1916 – 1974) – снайпер часів Другої світової війни, Герой Радянського Союзу. Жінка-легенда. Фізично усунувши 309 ворогів, стала успішнішою жінкою-снайпером в історії.

Війна застала Люду в Одесі на дипломній практиці. З перших же днів війни вона добровольцем йде на фронт. І вже до липня 1942 року на рахунок Л. М. Павличенко було вже 309 німецьких солдатів та офіцерів (у тому числі 36 снайперів противника). Після отримання численних важких поранень, Людмилу, названу противником «Леді смерть», не змогли відпустити попри її палке бажання на фронт. Адже вона була бажаною ціллю для ворожих снайперів. Тому Павличенко продовжила війну вже інструктором, навчивши не один десяток снайперів.

Незабаром її визначили делегатом СРСР та направили серед дипломатів до Канади та США. Під час поїздки вона була на прийомі в Президента США Франкліна Рузвельта та стала близькою подругою першої леді Америки. Після війни доля привела її до Москви, де в 1974 році її життя обірвалось.

Війна не робить винятків

Жіночі історії Другої світової

Нечепорчукова (Назрачова) Мотрона Семенівна (нар. 1924 р.) – єдина українка, яка є повним кавалером ордена Слави.

Юна харків'янка жила мирним життям, готувалась до світлого та щасливого майбутнього допоки на Батьківщину не увірвалась війна...

Вона закінчила Балаклійську акушерсько-сестринську школу та з квітня 1943 року пішла на фронт. Один за одним нагороджувалась відзнаками за свої подвиги. У складі того ж 100-го гвардійського стрілецького полку Мотрона Семенівна при прориві оборони противника на лівому березі річки Одер в боях на берлінському напрямку, під вогнем, винесла з поля бою сімдесят вісім пораних солдатів і офіцерів. 15 травня 1946 року гвардії старшина медичної служби М. Нечепорчукова нагороджена орденом Слави 1-го ступеня, ставши повним кавалером ордена Слави. Після війни доля привела Мотрону до міста Ставрополь, де живе ця героїчна, вже 92-річна жінка. За свої заслуги Мотрона, одна з тисячі у світі, була удостоєна нагороди Міжнародного комітету Червоного Хреста – медаллю імені Флоренс Найтінгейл.

Війна не робить винятків

Жіночі історії Другої світової

Октябрська (Гарагуля) Марія Василівна - механіка-водія танка, Героя Радянського Союзу.

На початку війни вона евакуювалась в Томськ, де працювала на потреби фронту. Після загибелі чоловіка, комісара стрілецької дивізії І. Ф. Октябрського, Марія продала все своє майно та звернулась до Наркома оборони з проханням на власні заощадження збудувати танк, назвати його «Бойова подруга» і на ньому знищувати німців. Щоб здійснити цей задум вона закінчила курси механіків-водіїв танка. З жовтня 1943 р. гвардії сержант Октябрська стала механіком-водієм танку «Бойова подруга» у складі 26-ї гвардійської танкової бригади. На жаль, в бою в ніч на 18 січня 1944 року Марія отримала тяжке поранення і 15 березня 1944 року померла від ран у фронтовому госпіталі в Смоленську. Звання Героя Радянського Союзу присвоєно їй 2 серпня 1944 р. вже посмертно.

Війна не робить винятків

Жіночі історії Другої світової

Завалій Євдокія Миколаївна (1926-2010) – єдина жінка – командир взводу морської піхоти, гвардії полковник.

З перших днів війни увійшла до її оселі. Тому, коли 96-й кавалерійський полк 5-ої кавалерійської дивізії 2-го кавалерійського корпусу став відступати через її село вона, 15-річна дівчинка, умовила командира полку взяти її з собою, сказавши, що їй скоро 18 років.

У 1943 році Євдокія була направлена на шестимісячні курси молодших командирів і після закінчення їх, в званні молодшого лейтенанта, була спрямована в 83-ю бригаду морської піхоти командиром взводу. У ході Будапештської наступальної операції Євдокія Завалій зі своїм взводом, захопила бункер німецького командування. За цей епізод вона була нагороджена орденом Червоного Прапору.

У 1947 року вона демобілізувалася і переїхала до Києва.. Об'їздила безліч міст, військових частин, кораблів і підводних човнів з оповіданнями про свій взвод морської піхоти. Померла 5 травня 2010 року в Києві.

«Ми про війну з тобою книжку прочитали...»

Чи є майбутнє у нації, яка, завдячуючи байдужості, потроху забуває своє минуле, свідомо відрікається від історії свого народу, не бажає плекати дивосвіт пам'яті і спогадів у серцях юного покоління?.. Ні!... Адже, щоб по-справжньому любити свій рідний край, треба досконало знати його історію, пам'ятати всі сторінки життя своїх предків. А якщо врахувати те, що наша багатостраждальна прадавня українська земля особливо багата на визначні події, що відіграли вагомий роль і у світовій історії, то виникає нагальна необхідність зберегти і донести ці глибинні спогади до свідомості якомога більшої кількості людей. Саме такі знання є своєрідним місточком, що єднає батьків з дітьми, дідусів з онуками.

ХАРКІВ ПІД ЧАС ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ /хроніка/

**Ніколи не забудемо і пам'ятатимемо тих, хто здобував Перемогу,
хто захищав нашу рідну Україну!**

Вічна пам'ять загиблим! Вічна слава живим!

Слава Героям!

Шлемо щирі вітання воїнам!

Хай завжди панує мир і спокій, злагода на всій Землі!

Над випуском працювали:
Керівники центрів координаційної ради
дитячо-юнацького об'єднання «Співдружність»
КЗ «Харківська школа-інтернат №14»
Адреса шкільної редакції:
61110, м. Харків, вул. Артема Веделя, 7,
координаційна рада

Ми прочитали книгу про війну.
З бабусею сиділи і мовчали.
Ну що тут скажеш про таку сумну
подію, сповнену і смутком, і печаллю.
Вона ж всім стільки горя принесла ...

Ксенія Колінько